

Sygn.akt III AUa 248/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Elżbieta Zarzecka

SA Marek Szymanowski

Protokolant: Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2018 r. w B.

sprawy z odwołania P. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach

na skutek apelacji wnioskodawcy P. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 stycznia 2018 r. sygn. akt IV U 1349/17

oddala apelację.

SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Marek Szymanowski

III AUa 248/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił P. P. prawa do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, gdyż wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie okres 9 lat i 17 dni.

Sąd Okręgowy w Olsztynie, który rozpoznał odwołanie P. P. od tej decyzji, wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 r. oddalił odwołanie.

Z ustaleń sądu wynikało, że P. P. ur. (...), w dniu 1 września 2017 r. złożył wniosek o emeryturę wraz z rekompensatą. Decyzją z dnia 6 października 2017 r. Zakład przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 października 2017 r., odmawiając jednocześnie prawa do rekompensaty z uwagi na nieudowodnienie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Na podstawie zebranych dowodów, na które złożyły się akta osobowe wnioskodawcy oraz zeznania świadków, sąd nie uznał za pracę w szczególnych warunkach obowiązków wykonywanych w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. –(...)w Z. od 3 stycznia 1978 r. do 28 lutego 1982 r. na stanowisku elektromechanika

oraz w Wojewódzkim Związku Spółdzielni (...) – Zakład (...) w O. od 23 stycznia 1986 r. do 22 maja 1986 r. i od 22 września 1986 r. do 31 maja 1989 r., gdzie wnioskodawca był w istocie elektromechanikiem „złotą rączką”, wykonując wszelkie prace naprawcze sprzętu elektrycznego. W rezultacie wnioskodawca nie legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, co czyni zasadną decyzję o odmowie przyznania prawa do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Z tych powodów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie (art. 477⁽¹⁴⁾§ 1 kpc).

Apelację od powyższego wyroku złożył P. P., nie formułując zarzutów apelacyjnych i wnosząc o zmianę wyroku w całości. Z uzasadnienia apelacji wynika, iż skarżący nie zgadza się z oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd I instancji i podtrzymuje swoje twierdzenie, iż w obu spornych okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 8 godzin dziennie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

Zgodnie z treścią art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r. poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeśli legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszącym co najmniej 15 lat.

Przedmiotem sporu w sprawie było to, czy apelujący posiada 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy 9 lat i 17 dni takiej pracy.

Sporne były 2 okresy zatrudnienia:

- 1) od 3 stycznia 1978 r. do 28 lutego 1982 r. (4 lata 1 miesiąc i 26 dni) w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. – (...) w Z.
- 2) od 23 stycznia 1986 r. do 22 maja 1986 r. i od 22 września 1986 r. do 31 maja 1989 r. w Wojewódzki Związku Spółdzielni (...) – Zakład (...) w O..

Odnosnie 1) okresu należy stwierdzić, iż prawidłowe jest stanowisko sądu I instancji, że ww. okresie wnioskodawca był elektromechanikiem, jedynym w tej bazie transportowej i wykonywał wszelkie czynności należące do elektryka samochodowego. Wniosek powyższy wynika zarówno z analizy akt osobowych jak i zeznań świadków J. D. i W. G., którzy jednomyślnie zeznali, że odwołujący naprawiał instalacje elektryczne w pojazdach, rozruszniki, prądnice, kontrolował stan akumulatorów oraz wykonywał inne prace monterskie jakie wynikały z potrzeb warsztatu. Wykonywał również sporadycznie pracę w kanałach remontowych. Sąd nie neguje, że część z ww. prac była pracą w szczególnych warunkach, jednakże w sytuacji, gdy równoległe były wykonywane również inne prace, niezaliczane do prac w szczególnych warunkach – których wykonywanie potwierdzili świadkowie, to nie może być mowy o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co jest wymaganiem wynikającym z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Taki sam był charakter zatrudnienia skarżącego w (...) w O. (okres 2)). Nie ma podstaw do stwierdzenia, iż w tych okresach wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, Dział X, poz. 7 i Dział XIV poz. 9 i 13 i to stale i w pełnym wymiarze. Przesłuchani świadkowie F. Z. i T. N. zgodnie zeznali, że odwołujący wykonywał naprawy elektryczne, które dotyczyły wszystkich urządzeń (silników elektrycznych, wentylatorów, dmuchaw, wózków akumulatorowych, sprzężarek, wciągników) oraz instalacji w zakładzie. Skoro tak, to również w tym przypadku nie można uznać wykonywania pracy w szczególnych warunkach, gdyż przy wykonywaniu różnych rodzajów napraw nie można mówić o pracy w szczególnych warunkach, to jest takiej, która jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wymienionych w wykazie A.

Sąd nie neguje, iż odwołujący wykonywał ciężką pracę i pracował w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Jednakże świadczenie, jakim jest rekompensata określona w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych jest uprawnieniem szczególnym, należnym osobom zatrudnionym co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych, a zatem przepisy prawa materialnego dotyczące tego szczególnego przywileju, należy stosować w sposób ścisły.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny oddalił apelację P. P. jako niezasadną (art. 385 kpc).

SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Barbara Orechwa – Zawadzka SSA Marek Szymanowski